

KANLI HESAPLAŞMA

"O gece... gökyüzünde yıldızlar değil, kurşunlar parlayacaktı."

Ön Hazırlık:

Gecenin ilerleyen saatlerinde, malum plazanın yanında bulunan bir otelin çatısında, Gökurt gelecek konukları bekliyordu.

Bina, görünürde çeşitli şirketlerin ofislerini barındıran sıradan bir ticarethane gibi gözüküyordu.

Fakat insan yakından bakıp da, ön ve arka kapıdaki güvenliklerin sayısını ve hemen hemen her açıya yerleştirilmiş kameraları gördüğü zaman; ortada bir gariplik olduğunu açıkça anlayabilirdi.

Plaza, gizli işlerin yürütüldüğü saklı bir üsttü.

Kurt-asker, gündüzden çevreyi iyice kolağan etmiş ve bina dahil, sokaklardaki tüm kameraların yerlerini tespit etmişti.

Onlara yakalanmadan komşu binanın yangın merdivenlerini kullanarak çatıya çıktı. Üzerine baya bir bol gelen uzun pardösüsünün içinde sabırla bekliyordu.

Bulunduğu yer, 15 katlı plazanın 11. katına denk geliyordu. Fakat pazarlığın yapılacağı daireyi rahatlıkla görebilecek bir açıdaydı.

Gerçi bu avantajın çok bir önemi yoktu. Oraya girdiği an içeride bulunan adamların sayısı veya durduğu yerler, onun için hiç bir şey ifade etmeyecekti.

Bir çırpıda onların işini bitirebileceğinden emindi.

Önemli olan sessizce ve kimseye görünmeden 8. kata ulaşabilmektir.

Bina ile arasında bulunan yaklaşık 15 metrelik boşluk onun için önemsiz bir teferruattı. Orayı kolaylıkla aşabilir ve kimsenin ruhu duymadan ufak bir pencereden içeriye sızabilirdi.

Fakat her katta silahlı korumaların olacağından emindi. 3 kat boyunca adam öldüre öldüre ilerlemek istemiyordu.

Bu manevra onun için can sıkıcı olurdu, ayrıca bunu yaparken de kesin kameralara yakalanırdı.

İkinci alternatif olarak; binanın dışından aşağıya doğru pençeleri ile iner ve sonrasında odanın camını kırarak konuklarına ufak bir sürpriz saldırı yapabilirdi.

Fakat saatler geceyi gösterse de; görülme riskini göze alamazdı. Bir örümcek misali aşağıya doğru inen bir karartı; ne olursa olsun dikkat çekerti.

Çok daha önemlisi kırılan bir pencere bütün plazayı ayağa kaldırabilecek kadar büyük bir gürültü meydana getirirdi.

Gökkurt, düşman sayısını çok kaale almasa da; işi daha da uzatmaya hiç niyetli değildi.

Kimse ne olduğunu anlayamadan sabit diski almalı ve sessizce oradan sıvışmalıydı.

Bu yüzden üçüncü alternatifi yürürlüğe koymaya karar verdi.

Binaya giriş yolu olarak, plazanın kamera ile izlenmeyen bir noktası olan, havalandırma çıkış mazgallarını gözüne kestirdi. İçine koca bir at sığabilecek kadar büyük olan o mazgallar, onun için bulunmaz kaftandı.

İçinden **"Allahtan ki; kodamanlar keyiflerine düşkün. Rahatları bozulmasın diye havalandırmaları bile devasa yaptırmışlar."** diyerek sırıttı.

O kanalların içerisinde sıkışmadan ve kimseye fark edilmeden 8. kata kolayca sızabilirdi.

Buluşmanın gerçekleşeceği dairede bulunacak adamlar için olan planı da, Gökkurt'un sırtında çaprazlama asılıydı.

Kılıflarında sessizce bekleyen, susturucu takılmış iki adet Glock 18 tabanca.

Odada bulunanlar ne kadar profesyonel olursa olsun; hiçbirinin Gökkurt'un üstün hızına yetişebilmelerinin imkanı yoktu.

Ayrıca şarjör kapasitesi arttırılmış bu ünlü suikast silahları tam bir ölüm makineleriydi. İkisi birlikte, koca bir manga askeri saniyeler içerisinde yıkabilirdi.

Çıkış planı içinde ekstra bir çaba sarf etmesine gerek kalmayacaktı. Geldiği yoldan, bir gölge misali çıkıp ortadan kaybolabilirdi.

Kendisinden emin olan Gökkurt, keyif içinde yıldızlara bakmaya başladı.

Buluşma saatini beklemeye koyuldu.

Sızma:

Gökkurt, beklediği grubun gelmesine yaklaşık yarım saat kala harekete geçti.

Hafifçe geri çekilerek kendisine uygun bir açıklık yarattı. Ardından tüm gücüyle koşarak çatının kenarından havaya sıçradı.

Plazanın havalandırma çıkışına ulaşmadan önce vücudunu kıvrarak hızını azalttı. Ellerini ileri uzatarak, büyük alüminyum kanalın kenarına sessizce tutundu.

Dengede kalabilmek için pençelerindeki tırnakları devreye soktu.

Katlar arasında bulunan ara mazgalın metalini eliyle kavradı ve tek bir hamlede yerinden söküp çıkardı.

Aldığı parçayı yukarıdaki kasnaklardan birine sıkıştırarak sabitledi ve bir yılan misali karanlık boşluğa doğru kıvrılarak içeri süzüldü.

Saniyeler içinde, kimseye görünmeden içeriye girmeyi başarmıştı.

Karanlık kanalın içinde bir fare gibi ilerleyerek 8. katın bulunduğu bölüme ulaştı. Yol daralmış olsa da, vücudunu sıkıştırarak iç kısma sızdı.

Artık buluşmanın gerçekleşeceği odanın hemen üzerindeydi. Çömelerek sessizce mazgalın kenarına yaklaştı ve içeriyi gözlemlemeye başladı.

Şu an için oda boştu.

Bu fırsattan yararlanarak mekanın tüm detaylarını hafızasına kazıdı.

Çıkış noktaları, kör noktalar, koruma sağlayabilecek alanlar ve olası pusu yerleri...

Her şeyi mili-saniyeler içinde aklına kazıdı. Sessizce sırtındaki silahları kılıflarından çıkardı ve mekanizmalarını kurdu. Ölüm kusmaya hazır makineleri dizlerinin iki yanına yerleştirdi.

Av başlamak üzereydi.

Pusu:

Gökkurt'un fazla beklemesine gerek kalmadı.

Yaklaşık beş dakika sonra, şifreli kapının dijital tuşlarından gelen bip sesleri duyulmaya başladı. Kapı açıldığında, içeriye siyah takım elbise giymiş ve bir bond çanta taşıyan üç adam girdi.

Görünüşleri sıradan iş adamlarından farksızdı; ancak Gökkurt, hal ve tavırlarından deneyimli askerler olduklarını anında kavradı.

Görünme riskine karşı, mazgalın kenarından hafifçe geriye çekildi ve karanlığa karıştı.

Nasıl olsa gözlere ihtiyacı yoktu.

Keskin kulakları ve gelişmiş koku alma duyusu ona fazlasıyla yeterdi. Göremese bile, odada olup biten her şeyi en ince ayrıntısına kadar hissedebiliyordu.

İçeri giren adamlar, birkaç dakika boyunca çevreyi kolaçan etti.

Güvenliği sağladıklarından emin olunca da, içlerinden biri—liderleri olduğu aşikar olan adam—havalandırmanın tam altındaki lüks deri kanepeye yerleşti.

Ceketinin düğmelerini çözdü, bacak bacak üstüne attı ve cebinden çıkardığı, kokusundan bile kalitesi anlaşılan bir puroyu yaktı.

Arkadaki adamlar da harekete geçti.

Bir tanesi elindeki bond çantayı sıkıca kavramıştı. Diğeri ise odanın köşesinde bulunan mini bara yöneldi, bir votka şişesi aldı ve ağır hareketlerle bir bardağa içki doldurdu.

İçine birkaç buz parçası ekledikten sonra bardağı, saygılı bir şekilde liderine uzattı.

Ardından da sessizce geri çekilip kanepenin hemen arkasında, bir kazık misali esas duruşa geçti.

Odadaki üç adam, tek kelime etmeden beklemeye başladı.

**Hemen üstlerinde, tavanda pusuya yatmış Azrail'den
bihaberlerdi.**

Beş dakika sonra odanın kapısı hafifçe tıklatıldı.

Elleri boş olan koruma hızla hareketlendi ve kapıyı açtı. İçeriye, üstü başı dökülmüş, pejmürde kılıklı iki adam girdi.

Üzerilerinden yayılan kesif koku, mide bulandırıcıydı.

Tiplerine bakan onları bir dilenci sanırdı; hatta böyle lüks bir binaya nasıl girdikleri bile tam bir muammaydı.

Fakat Gökkurt için durum çok açıktı. O iğrenç kokunun ardında, vahşetin ve kanın yoğun izlerini hissedebiliyordu.

Kanlı Yıldız gelmişti.

Gökkurt'un içi kaynıyordu. Onların yüzlerini görmeyi ölesiye istiyordu.

İçlerinden hangileri ölümden kaçmayı başarmıştı? Kimler, onun eliyle sonlarını getireceğini bilmeden o odada oturuyordu?

Fakat sabretmek zorundaydı. Saldırmak için doğru anı beklemeliydi. Zaten, onları tanımlamak için yüzlerini görmesine gerek yoktu.

Nasıl olsa, öldürdükten sonra kim olduklarını incelemeye bolca vakti olacaktı.

Saldırı:

İki "**Dilenci**", patronun karşısındaki kanepeye yerleşti. Lider olduğu belli olan adam, purosundan derin bir nefes çekti. Tüm dumanı ağır hareketlerle havaya üfledi.

Odanın içi aniden ağır bir gri sisle doldu. Gökkurt, o gri dumanın arkasında maskelenmiş olan gerginliği hissedebiliyordu.

Patron, bir süre sessizce karşısındaki adamlara baktı. Bir şey söylemesine gerek yoktu. Ne istediği, bakışlarından bile anlaşılabilirdi.

İçlerinden biri hafifçe diğerine döndü ve "**Tamam**" anlamında başını salladı.

O işaret üzerine, diğer adam paçavralarının altından bir şey çıkardı.

Kumaşlarla sarılı, dikkatle gizlenmiş bir nesne...

Adam, ağır hareketlerle paçavraları tek tek açmaya başladı. Kumaş katmanları aralandıkça, içindeki şey yavaş yavaş ortaya çıktı.

Gökkurt'un beklediği an gelmişti.

O şeyin ne olduğunu göremese de, kokusunu anında tanıdı.

İki zavallının kanı, o sabit diskin üzerinde yadigar kalmıştı.

Kurt-askerin kalbi öfke ile çarptı. İntikam vakti gelmişti.

Değişimini hızlandırdı ve yarı kurt formuna geçti.

Ayaklarından hafifçe destek alarak sırtını yükseltti ve tüm gücüyle mazgalı yumrukladı.

Metal ızgara büyük bir gürültüyle koptu ve aşağıdaki patronun kafasına indi.

Odadaki herkesin bakışları bir anda düşen metal parçasına çevrildi.

Bu anlık dikkat dağıtma taktiği sonrası, kurt-asker, ellerinde tuttuğu silahları havalandırma deliğinden çapraz bir şekilde aşağıya doğru yöneltti.

Görüş alanına ihtiyacı yoktu.

Kimin nerede olduğunu çok iyi biliyordu.

Korumalar ve Kanlı Yıldız üyeleri, silahlarını çekmeye fırsat bulamadan, ölüm kusan kurşunların altında kaldı.

Gökkurt, garantici biriydi. **Öyle rastgele ateş etmezdi.** Mermilerini yalnızca en öldürücü bölgelere—baş ve kalbe—yollardı.

Kesilmiş başaklar gibi odadaki dört kişi saniyeler içinde yere devrildi. Bir anlığına her şey sessizleşti.

Ama henüz işi bitmemişti.

Sersemlemiş patronun kendisine gelmesine imkan tanımadı.

Bir gölge gibi aşağı kıvrıldı ve adamın üstüne atladı. Neye uğradığını anlayamayan patron, sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Pençeleriyle adamın sağ ayağını yakaladı.

Kendi vücudunun devinimini kullanarak, güçlü bir savuruş eşliğinde adamı havaya kaldırdı. Lideri döndürdü ve ardından bıçare adamı üç metre kadar uzağa fırlattı.

Patronun çığlığı, duvara çarptığı anda kesildi. Kırılan omurga ve kafatası kemiklerinin sesi tüm odada yankılandı.

Yaklaşık iki dakika içerisinde her şey bitmiş; tüm hedefler etkisiz hale getirilmişti.

Gökkurt kulaklarını kabartarak dışarıda odaya doğru yaklaşan birileri var mı diye dikkat kesildi. Fakat hiçbir şey işitmedi. Etrafa sükunet hakimdi.

Görev başarıya ulaşmıştı.

Yavaşça asıl hedefine doğru yöneldi.

Yere düşmüş olan sabit disk aldı ve o değerli nesneyi, yanında getirdiği güvenli bir kutuya yerleştirdi. Kalın zincirli kutuyu boynuna astı.

Her şey yolunda gibiydi. Ama tam arkasını döndüğünde, beklenmedik bir şey oldu.

Düşmanını fazla hafife almıştı.

Patron daha ölmemişti.

Kan kusarak can çekişirken, ceket cebinden titreyen parmaklarıyla bir nesne çıkarmayı başardı. Son nefesini vermeden hemen önce de, o şeyi Gökkurt'un ayaklarının dibine yuvarladı.

Parlak metal bir top...

Kurt-asker onun ne olduğunu anlayamadan, odanın içi aniden mavi bir ışıkla kaplandı. İnanılmaz bir ses kulakları sağır edencesine yankılandı.

Gökkurt'un refleksleri onu son anda kurtardı.

Ortadaki ağır masif sehpayı hızla kaldırarak kendisine siper etti. Ama bu bile yeterli olmadı.

Patlamanın şiddetiyle masif tahta parçalara ayrıldı.

Havada uçuşan tahta kıymıkları cildi keserken, Gökkurt'un kasları kasıldı.

Göğsüne çarpan görünmez bir basınç dalgası sanki bir baraj yıkılmış da, kendisini binlerce ton suyun altında kalmış gibi hissettirdi.

Tüm vücudu ezilirmişçesine kıvrıldı...

Bir mermi gibi duvara doğru fırlatıldı!

Kalın duvarda çarpmanın etkisiyle derin çatlaklar oluştu. Gökkurt'un vücudu birkaç santim betonun içine gömüldü.

Bütün oda tam bir kaosun içine sürüklendi.

Patlamanın şiddetiyle odadaki eşyalar hatta cesetler bile havaya fırlatılmıştı.

Camlar tuzla buz olmuş, odanın dış kapısı yerinden sökülerek dış koridora savrulmuştu.

Az önce Gökkurt'un saklandığı asma tavan ise çökerek yere düşmüş ve parçalara ayrılmıştı.

Kanlar içinde duvara yapışmış olan Gökkurt, hafifçe sırttı.

Zihninde alaycı bir düşünce yankılandı:

“Bu iş sandığım kadar kolay olmadı.”

**Bilincini kaybetmeden önce hatırladığı son
şey, çalan alarmin sesi oldu.**

...

ÖLÜMLE DANS

"Bazen ölüm, seni dansa kaldırır... ve reddetme şansın olmaz."

Gökkurt yüzünde bir su damlası hissetti.

Önce tek bir damlaydı, sonra çoğaldı. Bir süre sonra kesilmeyen bir sağanağa dönüştü.

Sanki bir fırtınanın tam ortasına düşmüştü. Yüzüne çarpan, vücudunu sıırıslıkla eden su sayesinde bilinci yavaş yavaş açılmaya başladı.

Ağır göz kapaklarını aralamayı başardığında, önünde cehennemden çıkma bir manzara vardı.

Oda darmadağındı.

Parçalanmış eşyalar, dağılmış cesetler her yere saçılmıştı.

Zemin, cam kırıkları ve beton parçalarıyla kaplanmıştı. Duvarların sıvaları dökülmüş, içlerindeki tuğlalar çıplak bir şekilde açığa çıkmıştı.

Elektrik tesisatından kopan kablolar hâlâ kıvılcımlar saçıyor, halılar ve perdeler tutuşmuş, yanıyordu.

Başını hafifçe kaldırabildiğinde, yağmur sandığı suyun aslında tavandaki yangın söndürme sisteminden geldiğini fark etti.

Gerçi ona artık tavan denilemezdi.

Patlamanın şiddetiyle tavandaki kartonpiyerler parçalanmıştı. Borular sanki kaslarından sökülmiş kemikler gibi boşlukta sallanıyordu.

Göğsüne batan ağrı, kaburgalarından birkaçının kırılmış olabileceğini gösteriyordu. Nefes almak bile ciğerlerini yaktı.

Kasları, patlamanın şiddetiyle lime lime olmuş gibiydi. Bacaklarını oynatmaya çalıştığında, bir acı girdabında kayboldu. Ancak tüm bu kötü durumuna rağmen, suratı gülüyordu.

Hayatında ilk defa bir alarmin çalmasına minnettardı.

Eğer o soğuk su sayesinde kendine gelememiş olsaydı, kapana yakalanmış bir hayvan gibi kısa sürede yakalanacağından emindi.

Ama sevinmek için henüz erken sayılırdı. Uzaklardan yükselen bağırışlar duyulmaya başlamıştı.

Koruma ordusunun tepesine binmesine birkaç saniye kalmıştı.

Derhal toparlanmalı ve mümkün olduğunca çabuk odadan çıkmalıydı. Gökkurt, kafasını kaldırıp odaya giriş yaptığı havalandırma deliğine baktı...

Ya da ondan geriye kalan yıkıntıya...

Patlamanın şiddetiyle havalandırma sistemi neredeyse tamamen havaya uçmuştu.

Ana hat ise bir diş macunu tüpü gibi sıkışıp bükülmüştü. Artık oraya sığabilmesinin imkanı yoktu. Gözleri, viraneye dönmüş odada hızla dolaştı.

Pencereler tamamen paramparça olmuş, çerçeveleri bile yerinden sökülümüştü.

Karşı binaya atlamak, şu an için en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. Ama bunu başarmak, sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Vücudu, bir çuval misali zemine çivilenmişti.

Bırakın el ve ayaklarını oynatmayı, parmaklarını kıpırdatmak bile dayanılmaz bir acı veriyordu. Sanki bedenindeki tüm kemikler kırılmıştı.

Bir an için umutsuzluğa kapıldı.

Bu halde oradan kaçamayacağını düşündü. Ama o an, boynuna asılı halde duran sabit diski hatırladı.

O alet, kesinlikle düşman eline geçmemeliydi.

Hem Türkiye için hayati öneme sahip bilgiler içermekteydi, hem de o iki zavallının geriye bıraktığı tek mirastı.

Ne olursa olsun, o küçük diski kurtarmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve zihnini açmaya zorladı. İçinde kalan son gücü de toplayarak yavaşça ayağa kalkmaya çalıştı.

Tüm kasları, elektrik çarpmışçasına kasılıyor; uzuvlarına binlerce minik bıçak saplanıyordu. Bir an için sağ ayağının üstünde tutunmayı başaramadı ve tökezleyerek dizlerinin üzerine düştü.

Ama pes etmedi.

İkinci kez doğruldu. Ayakta kalabilmek için sanki koca bir asır harcamıştı. Ter içinde kalmış, nefesi düzensizleşmişti. Ama dimdik ayakta idi.

Birkaç saniye bekledi, deli gibi atan kalbini yavaşlatmaya çalıştı. Ama acele etmesi gerekiyordu.

Korumaların sesleri gitgide yaklaşıyordu.

Karşıdaki otelin duvarına göz gezdirdi. Dış yüzeyinde, pencere pervazları dışında tutunabileceği hiçbir çıkıntı yoktu.

Tek şansı, o pencereden uçarak içeri dalmaktı.

Ama bedeni bu haldeyken, böylesine riskli bir hareket onu acılar içinde kıvrandırabilir, hatta tamamen felç bırakabilirdi. Fakat düşünecek vakti yoktu.

Tüm riski göze almalıydı.

Topallayarak odanın dışına, koridora doğru ilerledi. Kapısı artık yerinde olmayan eşikten geçti. Sırtını soğuk duvara yasladı, sert yapıdan destek aldı.

Gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı. Kendi soluk alıp verişine odaklandı.

Derin bir konsantrasyon haline geçti.

Etrafındaki her şey karanlığa gömüldü. Tüm sesler, yokluğun içinde kayboldu.

Birkaç saniyeliğine de olsa, ağrılarını ve bedenindeki yaraları unuttu.

Gözlerini yeniden açtığı anda, koridorun uzak köşesinde silahlı adamlar görünmeye başlamıştı bile. Koşar adımlarla ona doğru ilerliyorlardı.

Kaybedecek tek bir saniyesi bile yoktu.

Tüm iradesini tek bir noktaya kilitledi. Sanki hiç yaralanmamış gibi yıldırım hızında koşarak pencereye doğru fırladı. Tam o sırada korumalar ateş açtı. Ama ona yetişmek için artık çok geçti.

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede, parçalanmış pencereden dışarı atlamış, yaklaşık 15 metre havada süzülerek, bir top mermisi gibi karşı binanın penceresine çarpmıştı.

O şeffaf bariyer, Gökçurt'un ağırlığı altında tuzla buz oldu. Hızını kesmek için vücudunu kıvrırdı ve yerde tam bir takla attı.

Çarpmanın şiddetiyle kırılan cam ve metal parçaları bütün otel odasına saçıldı.

Allahtan ki, oda boştu. Gerçi biri olsaydı bile, Gökkurt için hiçbir şey değişmezdi.

Hızla ayağa kalktı. Üstü başı cam kırıklarıyla kaplıydı. Sağ baldırına ve her iki omzuna büyük cam parçaları saplanmıştı.

Keskin bıçaklar gibi etinin içine gömülmüş, yaralarını oluk oluk kanatıyordu.

Sol böbrek tarafında da hafif bir sızı hissetti. Ama muhtemel bir cam kesliğini kontrol edecek durumda değildi.

Yaralarına aldırmadan, hızlıca toparlandı. Tam o anda, arkasından makineli tüfek sesleri duyuldu.

Korumalar geç kalmıştı. Ama yine de, onun kaçmasına engel olabilmek için çaresizce ateş ediyorlardı. Kurşunlar duvarlardan sekerek dört bir yana saçılıyordu.

Ama Gökkurt bunları umursamadı.

Hızla oda kapısını açtı ve kurşunlar onu bulamadan kendini dışarı attı.

Vurulup vurulmadığını bilmiyordu. Ama hâlâ nefes alıp, hareket edebiliyordu. Bu da ona yeterdi.

Ayaklarını sürüye sürüye, koridor boyunca ilerlemeye başladı. Daha önceden çatıya çıkmak için kullandığı yangın merdivenlerine yöneldi.

Her adımıyla birlikte, ardında kandan oluşan bir nehir bırakıyordu.

Atlama anındaki trans hali azalmış, kanında akan adrenalin yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı.

Vücudunun tükendiğini hisseden Gökkurt, hızlı olması gerektiğini anladı.

Daha fazla oyalanırsa yere yığılıp kalacağından emindi.

Merdivene ulaştıktan sonra, elinden geldiğince hızlı inmeye başladı. Ama ayakları kurşun gibi ağırdı.

Her adımı onu dibe çeken bir yük gibiydi.

Onları kaldırabilmek için insanüstü bir çaba sarf ediyordu. Nefesi kesiliyor, ciğerleri yanıyor, kan boğazında acı bir tat bırakıyordu.

Birkaç kez durmak zorunda kaldı. Ciğerlerine dolan kanı öksürerek atmaya çalıştı.

Yılmadı.

Kanlar içinde kalmış olsa da, dirayetle inişine devam etti.

İkinci kata geldiğinde, daha da acele etmesi gerektiğini fark etti. Böyle devam ederse yakalanması an meselesiydi. Bu yüzden ölümcül bir karar verdi.

Son iki katı atlayarak geçecekti.

Tüm riskleri göze alarak, tırabzanlardan destek aldı ve kendini boşluğa bıraktı.

Ama yıkılmaz kurt-asker bile artık sınırına ulaşmıştı. Ayakları, o ağır bedeni taşıyamadı ve yüzükoyun yere çakıldı.

Darbe o kadar sertti ki, tüm sinir uçları aynı anda yanmış gibi hissetti. Vücudunu kaldırmaya çalıştı. Ama kasları iflas etmişti.

Her şey bitmişti.

Pes etmedi.

Kollarını kullanarak sürünmeye çalıştı. Fakat bir metre bile gidemedi, ani bir öksürük kriziyle kasıldı. Tüm ağzı ve burnu kanla doldu. O anda fark etti.

Mermilerden biri, akciğerini delip geçmişti.

Sönen akciğeri, her şeyin sonu oldu.

Bir pelte misali, sonunu beklemeye başladı. Kısa bir süre sonra, korumalar onu bulacak ve vakit kaybetmeden infaz edeceklerdi.

Ama belki de buna gerek bile kalmayacaktı. Çünkü bedeni çok daha fazla dayanamayacaktı.

Kaderine razıydı.

Ölümden korkmuyordu. Ama onu asıl kahreden şey, boynunda asılı duran sabit diskin yeniden düşman eline geçecek olmasıydı.

İşte bu olasılığa dayanamıyordu.

Tüm dişlerini sıktı, içindeki öfke alevlendi. Kaslarını zorladı, kendini bir kez daha ayağa kaldırmaya çalıştı. En azından dizlerinin üzerine doğrulabilse bile yeterdi.

Ama tam o esnada, tüm umudu bir anda kaybıldı.

Az ilerideki kavşaktan siyah bir araba, bir jet hızıyla sokağa giriş yaptı. Lastikler, asfaltı yırtarcasına kaydı.

Araç, Gökkurt'un hemen önünde keskin bir frenle durdu. "**Buraya kadarmış...**" diye düşündü Gökkurt. Derin bir nefes aldı. Artık yapabileceği bir şey yoktu.

Korumalar onu kısıkvrak yakalamıştı.

Arabanın farlarından çıkan güçlü ışık, kurt-askerin gözlerini kamaştırdı. Sağ eliyle gözlerini kapattı, arabadan inenleri görmeye çalıştı.

Ne kadar yolun sonuna gelmiş olsa da, postunu öyle ucuza kaptırmaya niyeti yoktu. Son bir hamleyle, elini sırtına attı ve silahlarını kavramaya çalıştı.

Ama avucu boşluğu sıkı.

Patlamanın şiddetiyle silahları çoktan sırtından fırlamıştı. Ve şu ana kadar bunun farkına bile varmamıştı.

Aptallığına lanet ederek, dişlerinin arasından ağır bir küfür savurdu.

Elindeki tüm kartları tüketen Gökkurt, pişmanlık içinde pes etti ve boylu boyunca yere serildi. Artık direnecek gücü kalmamıştı.

Kafasına sıkılacak son kurşunu beklemeye koyuldu.

Fakat beklenmedik bir şey oldu.

Arabanın kapısı hızla açıldı. Siyah takım elbiseli bir adam, hızla araçtan fırladı ve koşarak Gökkurt'a doğru ilerledi.

Kurt-asker, sessizce infazını beklerken, meçhul adam dizlerinin üzerine çöktü ve bir anda kurt-askerin omzunu kavradı. Ardından, hiç tereddüt etmeden Gökkurt'u sırtladı.

Adam, ağır bedeni tek hamlede kaldırdı ve koltuk altından destekleyerek Gökkurt'u ayakta tutmaya çalıştı.

Kafası allak bullak olmuş Gökkurt, kendisine yardım eden bu gizemli adamın kim olduğunu anlamak için başını çevirdi. Ve şaşkınlıktan küçük dilini yuttu.

Hakan, hızır gibi yetişmiş, Gökkurt'u kurtarmıştı.

Küçük kardeş öfke ve telaş içinde bağırdı:

-- **Taş kafalı APTALLLL.**

-- **SANA BU İŞE BULAŞMA DEMİŞTİM.**

Ama Gökkurt, küçük kardeşinin öfkeli haykırışına sadece yorgun ama sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ardından da boğuk, hafif bir sesle fısıldadı:

-- Geç kaldın...

...